

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **G. Q. L.**, zastoupen JUDr. Kateřinou Fílovou, advokátkou se sídlem Závodní 391/96C, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 3. 2016, č. j. 75 Az 6/2016 – 23,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 3. 2016, č. j. 75 Az 6/2016 - 23, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 2. 2016, č. j. OAM-14/LE-LE05-LE23-PS-2016, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce – advokátce JUDr. Kateřině Fílové – **se u r č u j e** na odměně za zastupování v řízení o kasační stížnosti a na náhradě hotových výdajů částka 4.114 Kč, která jí bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce G. Q. L. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 3. 2016, č. j. 75 Az 6/2016 - 23, žalobou napadené rozhodnutí a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 2. 2016, č. j. OAM-14/LE-LE05-LE23-PS-2016, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců,

příčemž doba zajištění je stanovena do 28. 5. 2016. Rozhodnutí bylo vydáno poté, co žalobce v rámci svého zajištění za účelem správního vyhoštění (dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o pobytu cizinců“) požádal o mezinárodní ochranu.

Krajský soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí je přezkoumatelné, a ztotožnil se s důvody pro neuložení zvláštního opatření (žalobce na území České republiky nemá adresu pobytu a přes uložené správní vyhoštění nevycestoval). Soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, týkajícího se nemožnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce se dopustil opakovaně protiprávního jednání, a to nelegálním pobytům i nerespektováním správního vyhoštění, čímž vyjádřil svou neúctu k právnímu řádu České republiky a je u něj důvodná obava, že by se správním orgánem nespolečně pracoval a řízení o udělení mezinárodní ochrany by mařil. Důvodem dle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu (nebezpečí pro veřejný pořádek) může být jen jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku. Jeho pobyt i poté, co se stalo vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Krajský soud zde odkázal na rozsudky Krajského soudu v Praze a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015. Jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Porušováním právních norem dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku, soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce dlouhou dobu záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť na jejím území pobýval nelegálně a nerespektoval rozhodnutí o vyhoštění. Byl si svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se snažil svou situaci řešit. Tu nechal přerůst do stádia uložení správního vyhoštění, které nerespektoval. Ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto jednání v souhrnu nemůže být zhojeno ani předchozím déletrvajícím legálním pobytům. O účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu není pochyb, neboť ji žalobce podal po několikaletém pobytu na území České republiky, poté co byl zajištěn, a neuvádí v ní žádné důvody, které by se mohly blížit důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Sám uvádí, že se ve své domovské zemi ničeho neobává, relevantní azylové důvody tak ani netvrdí. Deklaruje, že Českou republiku opustit nehodlá, a nepovažoval ani za nutné se přihlásit k pobytu na adrese svého bydliště. Rozhodnutím státních orgánů České republiky se podrobit nechce. Jeho vazby na Českou republiku nejsou tak silné, aby znemožňovaly internaci žalobce nebo jeho vyhoštění. Jeho setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je tak jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. Uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je nezbytné, správné a neodporující právním předpisům. Odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími kroky. Krajský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

pokračování

Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně uzavřel, že jedinou možností je právě zajištění stěžovatele. Krajský soud vzal v potaz pouze důvody uvedené v rozhodnutí žalovaného a tím se dopustil shodného pochybení, které vytykal stěžovatel žalovanému. Vytykal mu, že postupoval paušálně, a nikoliv s ohledem na odlišnosti případu. Věc byla uzavřena pouze na základě spisového materiálu bez osobního pohovoru, bez zjištění stanoviska stěžovatele a bez posouzení, zda vůbec mohl právně vyhodnotit důsledky svého nezákonného jednání. Žalovaný nezkoumal, zda všem opatřením byl jako cizinec vůbec schopen porozumět. Z ust. § 46a zákona o azylu lze dovodit, že je nutno přistupovat individuálně, tedy po vyhodnocení např. aktuálního stanoviska stěžovatele. Z tohoto důvodu je rozsudek nezákonný a nepřezkoumatelný. Podání žádosti o mezinárodní ochranu je zákony daná možnost a není důvod proč ji nevyužít. Hranice vnímání životní úrovně mezi Vietnamskou socialistickou republikou a Českou republikou je odlišná. Není tedy důvod napadat tvrzení stěžovatele, že hodlá žít v České republice, neboť se mu zde žije lépe. Pobýval zde od roku 2006 s tím, že neporušil zákony. Nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek nemůže představovat nerespektování rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný se takto nemůže vyjadřovat, aniž by ověřil, zda bylo rozhodnutí řádně doručeno a bylo mu dostatečně interpretováno, tak aby jeho obsah pochopil. Stěžovatel nebyl stíhán za maření úředního rozhodnutí. Shodně by se posuzovalo, zda měl možnost vycestovat, a to s odkazem na finanční náročnost návratu do země. Nelze předvídat, zda by mařil řízení o mezinárodní ochraně. Přitěžoval by tak pouze sám sobě. Krajský soud se nedostatečně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, která spočívala v nedostatečném vypořádání námítky, že nemohlo být postupováno pouze na základě spisového materiálu. Krátká pětidenní lhůta pro rozhodnutí není dostatečným odůvodněním.

Žalovaný uvedl, že byl napadený rozsudek vydán v souladu s předpisy a námitky jsou nedůvodné. Existují důvody pro zajištění stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců i poté, co projevil během svého zajištění za účelem správního vyhoštění úmysl žádat o mezinárodní ochranu. Žalovaný nepostupoval paušálně a nepochybil tím, že neprovedl osobní pohovor. Stěžovatel měl dostatečný prostor uvést své důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany. Zde také uvedl, že tak činí, aby získal čas, jelikož mu bylo uděleno vyhoštění. Prokazatelně si tedy byl vědom uděleného správního vyhoštění. Nejedná se zde pouze o nelegální pobyt, nýbrž nelegální pobyt po předcházejícím správním vyhoštění. Došlo k vědomému ignorování rozhodnutí státních orgánů. Žalovaný zde odkázal na obdobnou situaci řešenou Krajským soudem v Ostravě, zdůraznil dostatečnost odůvodnění délky zajištění a závěrem navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí je třeba zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Nejprve však Nejvyšší správní soud předesílá, že se nemohl zabývat novými důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. Takovými novými důvody jsou zejména tvrzení stěžovatele o neposouzení, zda byl o rozhodnutí o správním vyhoštění dostatečně informován a zda měl finanční podmínky pro vycestování. Stěžovateli objektivně nic nebránilo, aby tyto námitky uplatnil již před krajským soudem. Na základě zásady *vigilantibus iura scripta sunt* lze proto po stěžovateli spravedlivě žádat, aby nesl nepříznivé následky spojené s neuplatněním těchto bodů již v řízení o žalobě (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publikován pod č. 1743/2009 Sb.NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikován

pod č. 419/2004 Sb.NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz).

Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu nevyřádkování námítky nemožnosti vycházet pouze z písemných podkladů, tj. bez osobního pohovoru.

Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb.NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Z hlediska náležitostí rozhodnutí však není povinností soudu se v odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým dílčím skutečnostem, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994 ve věci *Van de Hurk v. The Netherlands*, stížnost č. 16034/90, dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>).

Krajský soud výše uvedeným požadavkům dostal. Ačkoliv se ve svém rozsudku výslovně nevyjádřil k nutnosti osobního pohovoru, je jeho stanovisko k této otázce z rozsudku patrné. Je nutno zdůraznit, že tato dílčí žalobní námitka nebyla nijak blíže zdůvodněna. Krajský soud přitom ve svém rozsudku poukázal na tvrzení stěžovatele uvedená v jeho žádosti o mezinárodní ochranu, čímž vyvrátil jeho tezi, že by žalovaný vycházel jen z důvodů, na základě kterých byl stěžovatel zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, a bez znalosti stanoviska stěžovatele.

K uvedené problematice lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, v němž dospěl k závěru, že „*vzhledem k tomu, že zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, nekonkretizuje způsob, jakým má ministerstvo zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, lze dovést, že tyto skutečnosti ministerstvo zjišťuje především ze spisů žadatele a informací od Policie ČR. Převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci tohoto institutu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osoby, na které nelze tento institut aplikovat.*“ Nejvyšší správní soud neshledává důvod se od těchto závěrů v nyní projednávané věci odchýlit, přičemž považuje úvahy krajského soudu za plně souladné s těmito závěry. Podklady, z nichž správní orgán a krajský soud vycházeli, byly pro posouzení věci plně postačující a nebylo nutné skutková zjištění dále doplňovat.

Nejvyšší správní soud nicméně shledal důvodnou námitku, že ani neoprávněný pobyt na území České republiky, ani nerespektování správního vyhoštění nelze považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, aby bylo možné se důvodně domnívat, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek dle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu Ministerstvo vnitra může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku

pokračování

nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Ačkoliv došlo s účinností od 18. 12. 2015 k novelizaci citovaného ustanovení, v samotném důvodu spočívajícím v tom, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, ke změně nedošlo. Na posuzovanou věc je tak plně použitelná dřívější judikatura, která se interpretací citovaného ustanovení podrobně zabývala. V rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30 (č. 2950/2014 Sb.NSS), Nejvyšší správní soud například poznamenal, že „*Soudní dvůr již dříve vymezil obecné meze použití výhrady veřejného pořádku v právních řádech členských států za situace, kdy dochází k omezení práv vyplývajících z unijního práva. Stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“; tedy 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba 3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. rozsudek ve věci Bouchereau, bod 35, rozsudek ze dne 19. 1. 1999, Calfa, C-348/96, Recueil, s. I-11, bod 21, rozsudek ze dne 29. 4. 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01, Recueil, s. I-5257, bod 66, rozsudek ze dne 10. 3. 2005 ve věci Komise proti Španělsku, C-503/03, Sb. rozh., s. I-1097, bod 46, rozsudek ze dne 7. 6. 2007, Komise proti Nizozemí, C-50/06, Sb. rozh., s. I-4383, bod 43, rozsudek ve věci Jipa, bod 25).“ Dále pak v návaznosti na závěry rozšířeného senátu vyslovené v rozsudku ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151 (č. 2420/2011 Sb.NSS), doplnil, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“*

Při aplikaci uvedených kritérií pak Nejvyšší správní soud dospěl například v rozsudku ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50, k závěru, že „*samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.*“ Totožný závěr učinil Nejvyšší správní soud také v rozsudcích ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 - 22, ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 Azs 19/2013 - 44, nebo ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 Azs 71/2015 - 31.

Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od výše uvedených závěrů v nyní projednávané věci odchýlit. I zde žalovaný (i krajský soud) shledali jako postačující důvod pro rozhodnutí o povinnosti stěžovatele setrvat v přijímacím středisku dle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu neoprávněný pobyt stěžovatele na území České republiky a nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve světle této judikatury přitom nemohou obstát ani odlišné závěry krajských soudů vyslovené v obdobných věcech, na které krajský soud i žalovaný odkazovali. Co se pak týče krajským soudem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015 - 37, ten se od posuzované věci lišil intenzitou protizákonného jednání cizince, neboť v daném případě bylo správní vyhoštění ignorováno opakovaně, stejně jako výjezdní příkaz.

Důvody pro zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců a dle zákona o azylu nejsou shodné. Případná oprávněnost zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců proto nutně nemusí znamenat oprávněnost jeho následného zajištění podle zákona o azylu po podání žádosti o mezinárodní ochranu.

Nejvyšší správní soud má také za to, že do hodnocení, zda byly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, se nemůže promítnout případná účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Tato skutečnost je totiž speciálním důvodem

pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení Ministerstvo vnitra může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Měl-li žalovaný za to, že byly naplněny důvody pro zajištění stěžovatele podle ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, měl toto ustanovení aplikovat a ve výroku na něj odkázat. Správní soudy nemohou nahrazovat důvody pro zajištění cizince, které správní orgán ve svém rozhodnutí odkazem na příslušné zákonné ustanovení deklaruje. Jelikož neměla být účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu v daném řízení (tj. při rozhodování o zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu) vůbec posuzována, není ani na místě se v tuto chvíli zabývat tím, zda byl závěr žalovaného a krajského soudu o této otázce správný.

Lze uzavřít, že krajský soud i žalovaný dospěli k nesprávnému závěru o tom, že je na základě uvedených skutečností důvodné se domnívat, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 3. 2016, č. j. 75 Az 6/2016 - 23, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 2. 2016, č. j. OAM-14/LE-LE05-LE23-PS-2016. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. (ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovateli pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

V řízení byla stěžovateli ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Kateřina Fílová, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl o její odměně a náhradě hotových výdajů. Podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jí byla určena odměna v částce 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Jelikož je advokátka plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů ustanovené zástupkyně tak činí 4.114 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupkyni

pokračování

stěžovatele odměnu a náhradu hotových výdajů za přípravu převzetí zastoupení, neboť se nejedná o úkon právní služby. Tím je dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení. První poradu s klientem však zástupkyně stěžovatele nedoložila a její existenci nelze dovést ani z obsahu soudního spisu.

O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ve věci rozhodl bezodkladně po podání této žádosti (Nejvyšší správní soud obdržel žádost dne 17. 5. 2016). Stěžovatel nadto svůj návrh nijak blíže nezdůvodnil a nedoložil hrozbu újmy v důsledku účinků napadeného rozsudku (respektive žalobou napadeného rozhodnutí). O odkladný účinek přitom požádal v době, kdy již bylo zajištění ukončeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu

v.z. Mgr. David Hipšr